

digitaal

Arrest

nr. 34 406 van 19 november 2009
in de zaak RVW 47 226 / II

in zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VERVENNE
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WVO, VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen en met name de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2009, te schersen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2009, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2009 om 13 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gezien artikel 1 bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende na een mislukte repatriëring op 27 augustus 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 augustus 2009 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker versprekt (bijlage 13 quinquies). Tevens werd diezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

1.3. De Griekse autoriteiten werden op 4 september 2009 om de terugnane van verzoeker verzocht. Op 19 oktober 2009 werden de Griekse autoriteiten geacht in te stemmen met dit verzoek tot terugname (Tacit Agreement).

1.4. Op 19 oktober 2009 reft de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 20 oktober 2009.

1.5. Op 20 oktober 2009 krijgt verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats betekend.

1.6. Op 4 november 2009 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot niettoeverklaring in tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing.

1.7. Op 19 november 2009 dient verzoeker een verzoekschrift in tot het horen bevelen van voordopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de in punt 1.4. en 1.5. bedoelde beslissingen. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

De in punt 1.4. bedoelde beslissing luidt als volgt:

"(...) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18(7) en 10(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, kwam op 02.08.2009 aan op de luchthaven van Zaventem komende van Athene. Hij was in bezit van een valse identiteitskaart van Roemenië en werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, °1 en °3 van de wet van 15.12.1980 en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vollem, waar hij op 27.08.2009 een asielaanvraag indiende. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat op 20.08.2008 de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen door de Griekse instanties te Mytilini (bit Eurodoc GR21937347). Tijdens zijn verhoor in het kader van zijn asielaanvraag stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland binnenkwam. Op 04.09.2009 werd aan de bevestigde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(2) van Verordening 343/2003. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen.

Gevraagd naar de reden waarom de betrokkene een asielaanvraag indiende in België stelde hij dat hij hoorde dat België een goed land is om te leven en te verblijven. Hij stelt dat hij in goede gezondheid verkeert en geen familie in België heeft.

In een verzoekschrift tot invrijheidstelling dd. 09.10.2009 stelt de advocaat dat een verwijdering van het grondgebied van de betrokkene een schending zou zijn van de artikels 3 en 8 van het EVRM.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2009 tot vaststelling van de

minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, onderzussen in hun nationaal recht (ingezet). Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (K.v.V., nr. 21.614, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vóór het in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat een gepaste opvang kan worden voorzien. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijft uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (in zeldzame gevallen werd deze termijn overschreden was dit te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waarvoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten worden voorgelegd aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en te worden ingegeven in de Eurodac-gegevensbank in toepassing van Verordening 343/2003).

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de centra, waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het foute feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielaanvragen worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielaanvraag wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielaanvraag hangende is. Ook staat vast dat ook na de verworping van het asielaanvraag vreemdelingen niet worden teruggewezen naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het ECHR stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd. 02.12.2009) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghaanse, zodat de betrokkene niet het risico loopt om zonder behandeling van de asielaanvraag naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het ECHR stelt verder ook dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitzetting en het recht op toegang tot de procedure voor het ECHR om voorlopige

maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt aan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's-Gravenhage te Zwolle verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat giet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebrachte, nieuwe en diepgaande informatie van onder meer de aanbevelingen van het UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van de Noorse Kamer voor Beroep voor immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009.

De betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 of 8 van het EVRM. Een louter vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM volstaat dus geenzins omdat deze niet gesteld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. Overigens diem benadrukt te worden dat de betrokkene tijdens zijn verhoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag op geen enkel ogenblik verwees naar deze vrees of een mogelijke slechte behandeling in Griekenland.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten. Bijgevoeg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten.(...)"

2. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij op 4 november 2009 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing. Verzoeker vervolgt dat hij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert "overeenkomstig de artikelen 39/84 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)".

2.2. Voor zover verzoeker beoogt de in punt 1.6. bedoelde vordering tot schorsing te "activeren" en deze door de Raad "in uiterst dringende noodzakelijkheid" te laten behandelen zoals bepaald in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die op 20 oktober 2009 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing, heeft gewacht tot 4 november 2009 om een schorsings- en annulatieberoep in te stellen tegen deze beslissing om daarna, op 18 november 2009, de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid ervan te vorderen bij wijze van voorlopige maatregel. Als reden waarom hij zo lang wachtte met het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing en waarom hij dan opteerde voor de hierboven beschreven werkwijze, stelt verzoeker in de aanhef van zijn verzoekschrift "(...) Gisterenavond kwam vast te staan dat verzoeker vandaag zou worden teruggeleid. Huidig verzoekschrift wordt dus binnen de 24 u ingediend ". Ter terechtzitting voegt de raadsman van verzoeker eraan toe dat hij slechts de elfde dag na betekening van de bestreden beslissing van deze beslissing in kennis werd gesteld en dat er eerst een andere raadsman aan te pas kwam. De Raad merkt ten dien einde op dat mocht dit al een rechtvaardiging zijn voor de gehanteerde werkwijze, quod non, dit nog niet verklaart waarom dan op het ogenblik dat men er kennis van krijgt, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring wordt ingediend (cfr. punt 1.5).

2.3. Dienzeggende wijst de Raad erop dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing hem betekend werd, onmiddellijk administratief van zijn vrijheid werd beroofd. Vanaf dat moment diende verzoeker er van uit te gaan dat de effectieve verwijdering van het grondgebied imminent was. De Raad wijst erop dat verzoeker vanaf dat moment diligent diende op te treden door het instellen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, opform artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring diende af te wachten. In dit verband kan verwezen worden

naar vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 27 november 2000, nr.91.101; RvS 21 december 2005, nr. 153.081; RvS 17 maart 2006, nr. 155.540; RvS 6 juli 2006, nr. 161.052; RvV 22 juni 2007, nr.359; RvV 29 september 2007, nr. 2.196; RvV 27 maart 2008, nr.9.249; RvV 23 juli 2008, nr. 14.331; RvV 22 augustus 2008, nr.15.106; RvV 10 september 2008, nr.15.761; RvV 17 oktober 2008, nr.17.280; RvV 20 mei 2009, nr.27.601; RvV 16 mei 2009, nr. 27.473; RvV 9 april 2009, nr.25.825).

2.4. Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen, te laten misbruiken zodat een vreemdeling nataug opredan kan herstellen. Er anders over oordelen zou betekenen dat verzoeker met zijn handelwijze - met name het afwachten van de datum van repatriëring om dan via het indienen van een verzoekschrift tot het vorderen van voorlopige maatregelen alsnog in de procedure van hoogdringendheid een uitspraak te bekomen over de eerder ingestelde vordering tot schorsing - zichzelf een variabele en rekbare termijn toekent om de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten. Deze handelwijze staat haaks op het verplicht alert en diligent optreden, verwacht in hoede van verzoeker bij het instellen van een dussdanige procedure krachtens de artikelen 39/82, §2, van Vreemdelingenwet en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2005 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.5. Ingevolge artikel 71, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vasthouding enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de plaats van vasthouding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevraagd van de beslissing tot vasthouding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Eindartikel

Het ~~verwerpen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid~~ tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2009, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en negen door:

mevr. M. EIKKA,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

Cornelis

I. CORNELIS

De voorzitter,

M. EIKKA